

Orbán János Dénes

Don Quijote második szerenádja

madonna ó madonnám
e mindhalálíg-esten
tested vackomra dobván

beh rádzuhanha testem
szíved is széttapodnám
úgy dulakodva ketten

ki küldött így be hozzám
az ördög tán az isten
szokás szerint letosz rám

hát egyéb dolga nincsen
gallérom bárha óvnám
a lé nyakamba liccsen

madonna ó madonnám
míg el nem ér a vég a
fantáziám csak ocsmány

Erünnisz-köpte gésa
ágyékok egyre nyalnám
csak dagnád erre néha

hogy „de la Mancha hadd lám
mít produkál a paplan
alatt vagy tette halvány

s csupán a ríme pattan”
csak néha erre dagnád
és csúszna mint a szappan

s én feltúrnám a bundád
visitnál mint az emse
hullna-fröcsögne úgy rád

herém drága vemhe
s mi hibbanásig ajzott
tejfel-melledre kenne

csillámló hála-rajzot
húspemzliként a nyelvem
ám csak magamba” bagzok

és sül a szív a lerben
kopogtat ó az aggkor
e tercinákba verben

puhulva mint a vackor
la Mancha így köszönt le
míg ágyékába’ parkol

halála csontos ökle
érzem hogy itt motoz már
tölts írt a köldöködbe

madonna mia hozd már
láthatnád jó la Mancha
vergődik mint a rozmár

a jegesmedve mancsa
alatt s te egyre késel
kérésre sem parancsra

nem tálnád az ételt
nem vetkeznéd hiányod
mért hogy belém se nézel

a léttől szinte hányok
maradtam itt a gáton
életnyi szörnyü álmok

kínjában vérbe’ látom
múltam s jövőm a malmok
forgatják széllapáton

madonna drága hallnod
kell ezt a durva fúgát
lelkemből tépnek almot

42

sátáni centrifugák
az úr is erre vágat
és csúfolódva bújják

hogyan meghihibbanva látnak
holnaptól és a lelke-
bélelte rongyszobákban

lehetne falnak esnem
e szép szerelmi eszmét
e bagzó nyári esten

ó felmutatva ezt még
magom elédbe szórom
csak immár szedni kezdéd

és csüggnél már a szómon.
hisz nem marad belőlem
csupán pár sanda bókom

mit tyúkelmébe löttem
teérted porba rogyván
verselve agyba-fötten

madonna ó madonnám
te vérbaj-lakta mellény
a döghalált na hozd rám

azért is számba venném
Nesszosz-kiszabta lajbi
jó de la Mancha mellén

menekülsz ott ahajt ni
lelkemben ruszli csótány
úgy próbálsz elszaladni

madonna drága ó tán
hinnéd nem lenne bingó
galandom szép piócám

molylepke-csóku ringyó
burján la Mancha máján
beteg szívemre fíngó

te légy a bű a báj ám
a bűh s a baj s a lét-rák
a latrok házatáján

nyomván felém a létrát
melyet az ördög áttolt
könnyítendő a sétát

istennek lábszagától
búzlöngő sárga zokni
mondd színt mikorra váltol

ímé hogy kezd zokogni
erője élte fogytán
zuhan la Mancha fogd ki

madonna ó madonnám
csak fölcsendülne hangod
„velődet is kiszopnám”

ugrálnánk mint a majmok
berregnénk mint a tapsik
nem kell csupán behagynod

hatolni báva hapsid
la Mancha bús dorongját
ne mímeld már a vaksit

ne játszodd hát a rondát
malacolnánk na mér' ne
mint válunál a kondák

madonna mondd mi kéne
feleljél ó caramba
ragadj már rá a lépre

la Mancha áll a bamba
a túlvilági postán
versében megdagadva

címzettem ó madonnám
θ pár költői képre
bámulj jer ríva hozzám

foglald keretbe végre
mindazt mit összeszöttem
a hibbanásba lépve

a szerelmedbe fötten

